

Dupe acésta jalnică dramă, înfricoșându-se Caravia, trecu, fôr' a mai perde timpŭ, în Austria. Resturile nenorocitului Batalionŭ-sacru se refugiră în pădurile din apropiere unde pribegéu goi, desculți și flămânđi, ascundându-se ca fiérelle selbatice în cursŭ de uă săptămână de đille. În cursulŭ acesta G. Olimbie se silea în totŭ chipulŭ să-'îscóță din păduri, spre a-'i duce la cea-l'altă oștire ce erea tăberâtă la Rômnicŭ; ênsé ei nu consimțéu; numai când se vedură constrînși de fóme, atunci eșiră singuri și se duseră, cu unŭ stegulețŭ alŭ lorŭ, la mônăstirea Cozia.

Nenorocirile acestei lupte, care occasionă înfrângerea oștirii creștine, avură dreptŭ resultaŭ descuragiarea și disperarea căpeteniilorŭ și a ostașilorŭ creștini precum și stingerea revoluțiunei dir 1821 în România.

Fie-care din căpitani și din ostași, sub impresiunea grózei, de înfrângerea ce cercaseră, se grăbiră a lua la timpŭ precauțiunile necesarii spre a conjura, mai 'nainte de tóte, pericolulŭ care amenința securitatea lorŭ personală; și pentru acestŭ scopŭ mai multŭ, dupé încetarea acestei nenoro-

---

âncă pe pământulŭ Românescŭ, socotiră acésta ca uă resbu-nare precugetată și provenită din ură în contra Turcilorŭ. de aceea, prin uneltiri viclene, prinseră pe numitulŭ Horca și-lŭ trimiseră legatŭ la Pașa de la Vidin, care-î dete du rerósă mórte prin țépă.

(Nota autorului).